

Крај америчког столећа

By [Mahdi Darius Nazemroaya](#)

Global Research, December 30, 2014

[Нови Стандард \(Србија\)](#) 30 December
2014

Вашингтон води хибридни рат против Москве. Ако и постоји било каква сумња поводом тога, сад би требало да буде развејана. Геополитика, наука и технологија, спекулације, финансијска тржишта, информациони токови, велики пословни конгломерати, интелигенција, масовне комуникације, социјални медији, интернет, популарна култура, информативне мреже, међународне институције, санкције, аудиторјум, јавно мњење, национализам, разна владина тела и организације, цивилизацијска конфронтација, прокси ратови, дипломатија, стварање међународних алијанси, велики пословни уговори, невладине организације (НВО), људска права, углед, војно особље, капитал, психолошке тактике – све је то укључено у тај хибридни (вишестрани) рат. На дневном нивоу можемо видети како се ова борба одиграва у етру ратних позоришта Украјине и Блиског Истока, кроз изјаве и оптужбе дипломата, као и у економској сфери.

Такође би требало да буду прекинуте дебате и питања о томе да ли је ово нови Хладни рат – постхладноратовски хладни рат – или се стари Хладни рат никада није ни завршио. Хладноратовски менталитет никад није усахнуо у Вашингтон Белтвеју. Из перспективе руских званичника, јасно је да САД никад нису закопале своје ратне секире и да су наставиле офанзиву. Распад Варшавског пакта, пораз Совјета и Источног блока и гледање како се Совјетски Савез демонтира у 15 различитих република нису били довољни за америчке хладноратовске јастребове. По њима, новоформирана Руска Федерација морала је да буде утишана.

Петро-политика такође има велики удео у овом хибридном рату. [1] Нису само цене енергената биле фактор борбе већ и финансијска тржишта и националне валуте. Вештачки пад цена нафте, остварен преплављивањем глобалног нафтног тржишта, сад је додатно добио на значају опсадом руске рубље. Све ово је део нечега што изгледа као циљани двосмерни напад на Руску Федерацију, који има за циљ да смањи приходе Русије кроз манипулацију на тржишту путем економских санкција и обарања цена.

То је оно што бисмо назвали „дупли уздах“ (америчка узречица која означава двоструки проблем, углавном финансијске или економске природе; прим. прев.). Док САД и њихови савезници, укључујући Аустралију, Канаду, Европску унију и Јапан, руској економији уводе санкције, догодили су се напади на главни извор руских прихода (енергенти) и руску националну валуту.

ВАЛУТНИ РАТОВИ И ИНФЛАЦИЈА

Цена руске рубље почела је да опада у децембру 2014. као последица економских

притисака на Руску Федерацију, пада цене енергената и спекулативних активности. „Судећи по ситуацији у земљи, ми смо усред дубоке валутне кризе, оне за коју чак и запослени у Централној банци кажу да је нису предвиђали ни у најгорим ноћним морама“, коментарише Вјечеслав Терек из Интерфакса приликом разговора са руским председником Владимиром Путином током конференције за новинаре у Кремљу 18. децембра. [2] Сам Путин је ово признао на прес-конференцији. Одговарајући Терекону, Путин је објаснио да се „ситуација променила под утицајем одређених спољних економских фактора, примарно цена енергетских ресурса, нафте, самим тим и гаса такође“ [3].

Неки можда мисле да је пад руске рубље резултат реакције тржишта по његовим правилима, док други који признају да постоје тржишне манипулације могу да преломе и за све окриве руску владу и Владимира Путина. Ови процеси, међутим, били су навођени америчким махинацијама. То једноставно није резултат самосталног понашања тржишта или политике Кремља, већ америчких циљева и политике која свесно циља Русију са намером да је дестабилизује и опустоши. Због тога је Путин на Терековљево питање одговорио да је пад вредности руске рубље „очигледно изазван првенствено спољним факторима“ [4].

Помоћник државног секретара САД Викторија Нуланд – супруга једног од оснивача Пројекта новог америчког столећа (PNAC) и неоконзервативног адвоката империје Роберта Кејгена – и помоћник америчког министра финансија Денијел Глејзер у мају 2014. рекли су Комитету америчког представничког дома за спољне послове да циљ америчких санкција против Руске Федерације није само наношење штете трговинским везама Русије и ЕУ већ и покретање економске нестабилности у Русији, као и креирање валутне нестабилности и инфлације. [5] Другим речима, америчка влада циљано је ишла на девалвацију руске рубље и инфлацију у руској економији најкасније од маја 2014.

Изгледа да САД покушавају манипулацијом да наведу Кремљ да троши руске ресурсе и фискалне резерве на борбу против инфлације рубље, коју је покренуо Вашингтон. Кремљ, међутим, неће загристи мамац и тако дозволити да буде уплетен у црпљивање девизних резерви, које износе приближно 419 милијади америчких долара – што важи и за златне резерве које поседује Руска Федерација, или било који вид руских резерви које вреде приближно 8,4 трилиона рубљи – само да би покушао да спречи пад вредности националне валуте. С тим у вези, држећи конференцију за новинаре, Путин је 18 децембра изјавио да „Централна банка не намерава да их све (резерве) спржи без икаквог смисла, што је исправно поступање“ [6]. Путин је ово поново нагласио одговарајући на питање Вјечеслава Терекова када је рекао да руска влада и руска Централна банка „не би требало да разделе наше златне и девизне резерве или да их просто спрже на тржишту, већ да обезбеде изворе кредитирања“ [7].

Кремљ разуме шта Вашингтон покушава да уради. Америка са Русијом понавља стару игру. Манипулација ценама енергената, девалвација националне валуте, чак и амерички покушаји да увуку Русију у конфликт са братском државом Украјином – све је то понављање америчке тактике коришћене раније, за време Хладног рата, а и после 1991. На пример, увлачење Русије у Украјину било би понављање тактике увлачења Совјетског Савеза у Авганистан, док би манипулација ценама енергената и валутним тржиштима била паралела америчке стратегије коришћене да се дестабилизује батхистички (Батх партија је најважнија политичка странка с

панарапском идеологијом, која игра важну улогу још од 1950-тих; прим. прев.) Ирак, Иран или Совјетски Савез током авганистанско-совјетског и иранско-ирачког рата.

Уместо покушаја да заустави даљи пад вредности рубље, Кремљ се изгледа одлучио да стратешки инвестира у људски капитал у Русији. Национални резервни фондови Русије биће искоришћени за диверсификацију државне економије и учвршћивање социјалног и јавног сектора. Упркос економском рату против Русије, баш то је разлог што су плате учитеља у школама, професора у високошколским установама за науку и развој, запослених у институцијама културе, доктора у болницама и клиникама, болничара и медицинских сестара – дакле најважнијих сектора за развијање људског капитала и капацитета у Русији – све редом подигнуте.

РУСКИ МЕДВЕД И ТУРСКИ СИВИ ВУК

Кремљ, међутим, на располагању има целу листу опција за контрирање америчкој офанзиви против Русије. Једна од њих укључује додворавање Турској. Руско приближавање Турцима укључивало је удаљавање од изградње гасовода Јужни Ток из Русије преко Црног мора и Бугарске.

Путин је изјавио да је Русија отказала пројекат Јужни ток 1. децембра. Уместо пројекта Јужни Ток, стигла је замена у виду гасовода који иде из јужног федералног округа Руске Федерације кроз Црно море до Турске. Овај алтернативни гасовод, који је популарно назван „Турски ток“, упарује руског енергетског гиганта Гаспром са турским Ботасом. Поред тога, Гаспром ће почети Турској да даје попуст на руски гас, који ће се повећавати како буде растао интензитет руско-турске сарадње. Уговор о природном гасу између Анкаре и Москве ствара добитну ситуацију и за турску и за руску страну. Не само да ће Анкара добити попусте на снабдевање енергентима већ ће Турски ток турској влади дати оно за чиме је чезнула годинама. Турски гасовод ће Турску учинити важним енергетским коридором и транзитном чвориштем са свим припадајућим транзитним приходима. У таквој ситуацији Турска постаје коридор за снабдевање енергентима између добављача Русије и потрошача у које спадају земље ЕУ и други купци са југоистока Европе. Анкара ће стећи додатни утицај на Европску унију, што ће јој донети нови аргумент приликом преговора са Европом јер ће Европска унија – будући да ће бити енергетски посредник – са Турском морати да се договара.

Што се тиче Русије, она ће отказивањем смањити ризике са којима је била суочена приликом изградње пројекта Јужни ток. Москва је могла да протраћи време и ресурсе градећи Јужни ток само да би на крају видела да је пројекат суспендован или опструисан на Балкану од Брисела и Вашингтона. Ако Европска унија заиста жели руски природни гас, онда ће гасовод Турски ток бити продужен из Турске преко Грчке, па до БЈР Македоније, Србије, Мађарске, Словеније, Италије, Аустрије и других европских земаља које желе да буду интегрисане у овај енергетски пројекат.

Отказивање Јужног тока такође значи и да ће бити један алтернативни енергетски коридор мање из правца Русије ка Европској унији, барем за неко време. Ово има позитивне импликације на дешавања у Украјини, која представља важну транзитну руту за руски гас који иде ка ЕУ. Да би осигурала проток руског гаса кроз украјинску територију, Европска унија ће бити одлучнија у притисцима на званичнике у Кијеву да окончају конфликт на Истоку Украјине.

На више начина се Турски ток може посматрати као реконфигурација пропалог гасовода Набуко. Не само да ће Турски ток обезбедити благодатност Турске и повећати руски утицај на ЕУ, за разлику од Набука, који је требао да га смањи, нови гасовод ће такође приволети Анкару да своје економске и стратешке интересе више усклађује са руским интересима. То је разлог зашто, говорећи о Набуку и борби за успостављање алтернативних енергетских коридора, овај аутор у 2007. истиче да „стварање ових енергетских коридора и мрежа представља мач са две оштрице. Ови геостратешки зглобови и енергетске осовине могу да доведу и до размене међусобног утицаја. Интеграција у инфраструктури води и економској интеграцији“ [8].

Изградња Турског Тока и јачање руско-турских односа може да помогне чак и по питању смиревања крвавог сиријског конфликта. Ако ирански природни гас буде интегрисан у Турски гасовод путем још једног енергетског коридора који са иранске територије улази у Анадолију, онда би турски интереси били још више усклађени са интересима Москве и Техерана. Турска ће бити спасена од пораза своје неоотоманске политике и биће способна да се повуче из сиријске кризе. Ово ће дозволити Анкари да се престоји на сарадњу са два најважнија трговинска партнера – Ираном и Русијом.

Важност иранско-турске и руско-турске трговине и енергетских веза су разлог што је Анкара имала разумевања за Русију и Иран и што није дозволила да политика и размимоилажења поводом сиријске кризе стану на пут њихових економских веза и пословних односа, док је Вашингтон покушавао да те односе поремети, као што је учинио са везама између Русије и ЕУ. [9] Анкара, међутим, схвата да би, ако пусти политику да поремети њене економске везе са Ираном и Русијом, и сама Турска била ослабљена и да би то довело до тога да изгуби сваки вид независности који сада ужива.

Мајсторски објављујући руски потез док је био у Анкари, Путин се такође постарао да осигура вруће унутрашње разговоре у ЕУ. Неки би ово назвали стављањем соли на рану. Знајући да ће профит и потенцијална добит изазвати интерну дебату у Бугарској и ЕУ, Путин се реторички запитао да ли ће Европска комисија Бугарској да надокнад трошкови за губитке.

РУСКИ МЕДВЕД И КИНЕСКИ ЗМАЈ

Очигледно је да су руски бизнис и трговинске везе преусмерене на Народну Републику Кину и Источну Азију. Поводом кинеско-руског гасног мега уговора, ова аутор истиче да ово није био толико руски контрапотез на амерички економски притисак колико је то била стварна дугорочна руска стратегија која покушава да повећа трговинске и друге везе са Источном Азијом [10]. Владимир Путин лично такође је потврдио овај став током конференције за новинаре 18. децембра, помињући раније када је одбацио – као и овај аутор – утисак да је такозвани „руски заокрет на Исток“ највећим делом повезан са кризом у Украјини.

Према речима председника Путина, процес ширења пословних веза са Кином и Источном Азијом „произлази из глобалних економских процеса, јер Исток – тојест Азијско-пацифички рефион – показује бржи раст од остатка света“. [11] Ако ово није довољно уверљиво да је заокрет ка Источној Азији већ био у плану за Русију, онда је Путин категорички отклонио све сумње у наставку поменуте конференције 18. децембра. Говорећи о кинеско-руском гасном уговору и другим руским пројектима у

Источној Азији, Путин је објаснио следеће: „Пројекти на којима радимо одавно су испланирани, чак и пре последњих проблема који су се појавили на међународном нивоу или по питању руске економије. Ми просто спроводимо наше дугорочне планове у дело“. [12]

Из перспективе руског председничког саветника Сергеја Глазјева, САД воде свој хибридни рат против Русије да би у коначници стале на пут кинеским партнерима Москве. У проницљивом интервјуу Глазјев украјинској новинарки Аљони Березовској – која ради за филијалу Русија Севодње, примарно фокусирану на информације у вези са Украјином – објашњава основе америчког непријатељства према Русији: банкрот САД, пад конкурентности на глобалним тржиштима и вашингтонска немогућност да у крајњој линији спасу свој финансијски систем сервисирајући страни дуг или привлачећи довољно инвестиција да успостави неку врсту иновативног економског пробитка – све су то разлози због којих Вашингтон срља на Руску Федерацију. [13] Према Глазјевљевим речима, САД желе „нови светски рат“. [14] Другим речима, Америци треба конфликт и конфронтација. То је разлог зашто се одржава украјинска криза у Европи.

Сергеј Глазјев само понавља неке тачке из интервјуа од пар месеци пре тога, затим у чланку од 23. септембра писаном за магазин Русија у глобалним питањима“, који спонзорише руски Савет за међународне послове, think-tank који су 2010. основали руски министар иностраних послова и руски министар образовања, и америчког магазина Форин афеарс“, који објављује Савет за спољне послове САД.

У том чланку Глазјев додаје да Вашингтонов европски изазов упућен Русији може на крају да користи Кинезима јер ће борба ослабити САД, Русију и Европску унију, што ће Кини донети предност. [15] Смисао објашњавања свега овога је да се каже да Русија жели избалансирано стратешко партнерство са Кином. Лично Глазјев Березовској у том интервјуу чак говори да Русија жели обострано корисне односе са Кином, који ограничавају могућност потчињавања Москве Пекингу. [16]

Без икакве сумње, САД желе да прекину стратешко партнерство између Пекинга и Москве. Дугорочна стратегија Москве о кинеско-руској сарадњи пружила је Руској Федерацији висок степен економске и стратешке сигурности од економског рата који се води против руске националне економије. Вашингтон ипак покушава да обавезе Кинезе да не пружају руку Русији, која је под економским нападом. У овом контексту пад цена на тржишту енергената такође може да буде усмерен на стварање трења између Пекинга и Москве. Једним делом, манипулација на тржиштима енергената и пад цена могу довести до слабљења и нарушавања кинеско-руских односа тако што ће приморати Кинезе да предузму кораке који би ставили мрљу на њихове одличне односе са руским партнерима. Валутни рат против руске рубље може такође да буде усмерен у том правцу. Другим речима, Вашингтон се можда нада да ће Кина постати довољно похлепна и кратковидна и покушати да оствари предност из пада цена на енергетским тржиштима и девалвације руске валуте.

Шта год да су намере Вашингтона, сваки економски корак који САД предузму против Русије ће на крају нанети штету и америчкој економији. Такође, веома је мала шанса да су „мандаринци“ (назив за Кинезе изведен из назива мандаринског дијалекта на којем говори преко 730 милиона људи, прим. прев.) несвесни шта САД вероватно покушавају да ураде. Кинези су свесни да је Кина, а не Русија, крајњи амерички циљ.

ЕКОНОМСКИ ТЕРОРИЗАМ: АРГЕНТИНА И ЛЕШИНАРИ

САД воде економски рат против Русије и њене државне економије који је у пуном замаху. У крајњој линији, сви Руси су колективна мета. Економске санкције не представљају ништа друго него рат. Да се криза у Украјини није десила, био би пронађен други разлог за напад на Русију.

Помоћник америчког државног секретара Викторија Нуланд и помоћник министра Финансија Денијел Глејзер чак су у мају 2014. рекли Комитету за иностране послове америчког Представничког дома да је крајњи циљ америчких економских санкција против Русије да учине руски народ толико јадним и очајним да он на крају евентуално захтева да се Кремљ преда САД и да спроведе „политичку промену“. „Политичка промена“ може значити свашта, али оно на шта се највероватније мисли је смена режима у Москви. Уствари, циљ САД изгледа да уопште није усмерен на вршење притиска на руску владу да промени свој спољнополитички курс, већ на иницирање промене режима у Москви и потпуно обogaљење Руске Федерације кроз подстицање унутрашњих подела. То је разлог што мапе подељене Русије дистрибуира Радио Слободна Европа. [17]

Судећи по председничком саветнику Сергеју Глазјеву, Вашингтон „покушава да уништи и ослаби Русију, што ће изазвати њену фрагментацију, јер они требају ову територију и желе да успоставе контролу над овим комплетним простором“ [18] „Понудили смо сарадњу од Лисабона до Владивостока, будући да, у настојању да одрже њихово геополитичко преимућство над Кином, постоји потреба за контролом тог простора“, наводи он, наглашавајући да САД желе да господаре, а да нису заинтересоване за сарадњу. [19]

Алудирајући на речи бившег америчког високог дипломате Мелдин Олбрајт да је Русија неправедно обдарена огромном територијом и ресурсима, Путин је такође говорио на сличан начин 18. децембра на конференцији за новинаре, објашњавајући како САД желе да поделе Русију и стекну контролу над обилним природним ресурсима који се налазе на њеној територији.

Није ни чудо да у 2014. рекордни број руских грађана има негативан став о односима између њихове земље и САД. Анкета коју је провео руски Центар за истраживање јавног мњења показала је да 39 одсто руских испитаника види односе са САД као „углавном лоше“ а 27 као „веома лоше“. [20] Ово значи да 66 одсто руских испитаника има негативан став по питању односа са Вашингтоном. То је резултат истраживања на нивоу целе Руске Федерације. Штавише, ово је највећи пораст негативне перцепције о САД још од 2008, када је Америка подржала грузијског председника Михаила Сакашвилија у рату који је Тбилси водио против Русије и отцепљене републике Јужне Осетије; 40 одсто је тада односе видело као „углавном лоше“, а 25 одсто Руса је у том период односе видело као „веома лоше“. [21]

Русија може да третира економски рат који се води против њене националне економије и њеног грађанства као „економски тероризам“. Ако руске банке и финансијске институције буду ослабљене са циљем да се створи финансијски колапс у Руској Федерацији, Москва може да уведе помоћне фискалне мере својим банкама и финансијском сектору, које могу да створе економске шокове у Европској унији и Северној Америци. Говорећи хипотетички, Русија има много опција за финансијску дефанзиву или контраофанзиву које могу да се пореде са тактиком спаљене земље

коју је применила против западноевропских освајача током Наполеонових ратова, Првог светског рата и Другог светског рата. Ако руске банке и институције не плате или одложе плаћање својих дериватних дугова и то оправдају економским ратом и економским тероризмом, догодиће се финансијски шок и цунами од Европске уније до Северне Америке. Овај сценарио има неке паралеле са корацима које је Аргентина повукла да би избегла лешинарске фондове.

Валутни рат ће на крају да се окрене против Вашингтона и Волстрита. Енергетски рат ће такође да промени курс. Већ сада Кремљ је јасно назначио да ће, заједно са другим земљама, узвратити Америци на валутним тржиштима кроз одговор који ће неутралисати америчке финансијске манипулације и петродолар. Речима Сергеја Глазјева, Москва размишља о „системском и свеобухватном“ одговору „усмереном на изношење на видело и стављање тачке на политичку доминацију САД и, што је најважније, подривању америчке војно-политичке моћи базиране на штампању долара као светске валуте.“ [22] Њихово решење укључује стварање „коалиције јаких земаља које заговарају стабилност – у суштини глобалну антиратну коалицију са позитивним планом за преуређење међународне финансијске и економске архитектуре на принципима обостране користи, поштења и поштовања националног суверенитета“. [23]

Надолазећи век неће бити „Америчко столеће“ као што неоконзервативци у Вашингтону мисле. Биће „Евроазијско столеће“. Вашингтон преузима већи терет него што може да понесе. То може бити разлог због чега је америчка влада објавила крај санкцијама против Кубе и разлог због чега се САД труде да обнове трговинске везе са Ираном. Упркос овоме, архитектура послератног (мисли се на Други светски рат; прим. прев.) света или, ако хоћете, архитектура светског поретка насталог након 1945, сада је у самртној постељи и можемо је сматрати окончаном. То је оно на шта Кремљ и потпарол руског председника Путина Дмитриј Песков мисле када кажу – као Песков 17. децембра у интервјуу за канал Русија 24 – да је 2014. коначно довела до „промене парадигме међународног система“.

Упутнице:

[1] Mahdi Darius Nazemroaya, Oil Prices and Energy Wars: The Empire of Frack versus Russia, Strategic Culture Foundation, December 5, 2014.

[2] Official Kremlin version of the transcribed press conference — titled News conference of Vladimir Putin (December 18, 2014) – has been used in quoting Vladimir Putin.

[3] Ibid.

[4] Ibid.

[5] Mahdi Darius Nazemroaya, Psychological War In The Financial Markets And The Sino-Russian Gas Deal, Mint Press News, May 29, 2014.

[6] Supra. n.2.

[7] Ibid.

[8] Mahdi Darius Nazemroaya, The 'Great Game' Enters the Mediterranean: Gas, Oil, War, and Geo-Politics, Global Research, October 14, 2007.

[9] Mahdi Darius Nazemroaya, Oil Prices and Energy Wars, op. cit.; Mahdi Darius Nazemroaya, Turkey & Iran: More than meets the eye, RT, January 20, 2014.

[10] Mahdi Darius Nazemroaya, Psychological War In The Financial Markets, op. cit.

[11] Supra. n.2.

[12] Ibid.

[13] Sergey Glazyev, Alyona Berezovskaya interviews Sergei Glazyev, Interview with Alyona Berezovskaya, Ukraine.ru, July 17, 2014.

[14] Ibid.

[15] Sergey Glazyev, The Threat of War and the Russian Response, Russia in Global Affairs, September 24, 2014.

[16] Sergey Glazyev, Alyona Berezovskaya interviews, op. cit.

[17] Mahdi Darius Nazemroaya, WWII aimed to redraw map of Russia?, Strategic Culture Foundation, September 10, 2014.

[18] Sergey Glazyev, Alyona Berezovskaya interviews, op. cit.

[19] Ibid.

[20] Всероссийский центр изучения общественного мнения [Russian Public Opinion Research Center], Россия-США отношения в точке заморозки [Russia-US Relations at Freezing Point], Press release 2729, December 4, 2014.

[21] Ibid.

[22] Sergey Glazyev, The Threat of War, op. cit.

[23] Ibid.

Махди Даријус Наземроаја (Mahdi Darius Nazemroaya) је познати геополитички аналитичар

Превео: **Александар Вујовић**

Извор: „**Нови Стандард**“

уторак, 30 децембар 2014

The original source of this article is [Нови Стандард \(Србија\)](#)

Copyright © [Mahdi Darius Nazemroaya](#), [Нови Стандард \(Србија\)](#), 2014

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Mahdi Darius Nazemroaya](#)

About the author:

An award-winning author and geopolitical analyst, Mahdi Darius Nazemroaya is the author of The Globalization of NATO (Clarity Press) and a forthcoming book The War on Libya and the Re-Colonization of Africa. He has also contributed to several other books ranging from cultural critique to international relations. He is a Sociologist and Research Associate at the Centre for Research on Globalization (CRG), a contributor at the Strategic Culture Foundation (SCF), Moscow, and a member of

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca